

بررسی رابطه هیپرگلیسمی با نمره PRISM-III در کودکان بستری شده در بخش مراقبتهای ویژه

سیامک شیوا: مرکز تحقیقات سلامت کودکان، گروه بیماریهای کودکان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز، تبریز، ایران، نویسنده رابط:
E-mail: shivasiamak@yahoo.com

امیر حسین جعفری روحی: مرکز تحقیقات سلامت کودکان، گروه بیماریهای کودکان، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز، تبریز، ایران
حمید میرزازاده: دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی تبریز

دریافت: ۸۹/۸/۴ پذیرش: ۹۰/۱۰/۶

چکیده

زمینه و اهداف: اهمیت بالینی هیپرگلیسمی در کودکان بد حال غیر دیابتی بخوبی مشخص نشده است. مطالعات اخیر نشان داده اند که هیپر گلیسمی در کودکان بد حال با مرگ و میر رابطه دارد. هدف این مطالعه بررسی نقش هیپرگلیسمی در میزان مرگ و میر کودکان بد حال و رابطه آن با سیستم امتیاز دهی PRISM می باشد.

مواد و روشها: در این مطالعه توصیفی- تحلیلی و مقطعی کلیه کودکان بستری در PICU بیمارستان کودکان تبریز در طی سالهای ۸۹-۱۳۸۸ مورد بررسی قرار گرفتند. قند خون بزرگتر یا مساوی ۱۵۰ در دونوبت بعنوان هیپرگلیسمی در نظر گرفته شد. میزان شدت بدحالی بر اساس PRISM-III تعیین گردید.

یافتهها: در این مطالعه ۲۱۳ پسر (۵۸٫۸٪) و ۱۴۹ دختر (۴۱٫۲٪) با میانگین سنی ۲۸٫۳ ماه (۱٫۵ ماهه تا ۱۳ ساله) مورد بررسی قرار گرفتند. میزان موارد مرگ (P=۰٫۰۰۱) و نیاز به تهویه ی مکانیکی (P=۰٫۰۰۲) در میان کودکان دچار هیپرگلیسمی بیشتر و میانگین سنی آنها (۲۴٫۵ ماه) کمتر از بیماران فاقد هیپرگلیسمی (۳۷٫۳ ماه) بود (P=۰٫۰۰۲). حساسیت امتیاز دهی PRISM در این مطالعه برای مرگ و میر کودکان بستری در بخش مراقبت های ویژه برابر ۸۱٪ با Cut off point برابر ۹٫۵ محاسبه شد.

نتیجه گیری: افزایش قند خون کودکان بستری در بخش مراقبت های ویژه نقش اساسی را در مرگ و میر و پیش آگهی این کودکان دارد. امتیاز PRISM حساسیت خوبی را در پیش بینی کودکان در معرض خطر دارد و هماهنگی و ارتباط قوی با هیپرگلیسمی و مرگ و میر کودکان بدحال دارد.

کلیدواژه ها: هیپرگلیسمی، سیستم امتیاز دهی PRISM، مرگ و میر کودکان